

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Ν. Ταλαρίδου-Κοντοπούλου, Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 3036/18

Μεταξύ:

██████████ ΠΕΤΣΑΣ

Ενάγοντας-Αιτητής

-και-

1. ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΪΜΑΚΛΙΟΥ «ΑΧΙΛΛΕΥΣ»
2. ██████████ ΜΟΥΣΙΟΥΤΤΑΣ ██████████
██
3. ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ
4. ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ
5. ΔΗΜΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Εναγόμενοι 3 & 4 Καθ' ών η Αίτηση

Ημερομηνία: 30/06/2020

Αίτηση ημερ.: 11/10/19

Εμφανίσεις:

Για τον Ενάγοντα-Αιτητή: κος Π. Μιχαήλ

Για τους Εναγόμενους 3 και 4 Καθ' ών η Αίτηση: κος Α. Κ. Αιμιλιανίδης

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Με την παρούσα αίτηση ο ενάγοντας ζητεί όπως διαγραφεί η έκθεση υπεράσπισης που έχει καταχωρηθεί εκ μέρους των εναγόμενων 3 και 4 ως ακολούθως:

- A. Διάταγμα και/ή απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία να παραμερίζεται και/ή να αναγνωρίζεται ως άκυρη και/ή ως μη γενόμενη καταχώρηση του εγγράφου με τίτλο «ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ 3 και 4».
- B. Διάταγμα και/ή απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία να διαγράφεται και/ή να θεωρηθεί ως μη καταχωρηθείσα ολόκληρο το δικαστικό δικόγραφο υπό τον τίτλο «ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ 3 και 4».
- Γ. Οποιαδήποτε άλλη περαιτέρω θεραπεία ήθελεν διατάξει το Σεβαστό Δικαστήριο ως δίκαιη και/ή εύλογη υπό τις περιστάσεις.

Τα γεγονότα που στηρίζουν την αίτηση είναι ως ακολούθως:

Ισχυρίζεται ότι αντίγραφο εγγράφου με τίτλο *‘υπεράσπιση των εναγόμενων 3 και 4’* αφέθηκε στην θυρίδα του δικηγόρου του ενάγοντα. Το έγγραφο καταχωρήθηκε στο δικογραφικό φάκελο της υπόθεσης στις 2.10.19. Η έκθεση απαιτήσεως είχε καταχωρηθεί στις 4.4.19. Είναι επιχείρημα του ενάγοντα ότι η έκθεση υπεράσπισης θα πρέπει να είχε καταχωρηθεί εντός 14 ημερών από την καταχώρηση της έκθεσης απαιτήσεως σε διαφορετική περίπτωση θα έπρεπε να είχε καταχωρηθεί αίτηση για παράταση χρόνου ώστε να δοθεί άδεια στους εναγόμενους να καταχωρήσουν την έκθεση υπεράσπισης μετά την προθεσμία των 14 ημερών.

Οι εναγόμενοι 3 και 4 έχουν καταχωρήσει ένσταση στην αίτηση και έχουν στην ένορκη τους δήλωση εκθέσει διάφορα επιχειρήματα που υποστηρίζουν την θέση τους ότι η αίτηση είναι αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί ως ακολούθως:

1. Η αίτηση ημερομηνίας 11/10/2019 (στο εξής «η αίτηση») είναι νόμω ουσία αβάσιμη.

2. Με την αίτηση επιδιώκεται ο παράνομος και/ή ανεπίτρεπτος και/ή αντισυνταγματικός περιορισμός του δικαιώματος των Εναγομένων σε υπεράσπιση και/ή δίκαιη δίκη.
3. Η νομική βάση της αίτησης είναι λανθασμένη και/ή ελλιπής και/ή δεν υποστηρίζει τις αιτούμενες θεραπείες.
4. Δεν έχει καταδειχθεί κανένας λόγος παραμερισμού δικογράφου ούτε στην αίτηση ούτε στην ένορκη δήλωση που την συνοδεύει.
5. Η αίτηση είναι καταχρηστική και/ή αποτελεί κατάχρηση δικαστικής διαδικασίας και/ή αντίκειται στο πνεύμα και το γράμμα των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και/ή με την παρούσα αίτηση ο Αιτητής μόνο σκοπό έχει να καθυστερήσει την διαδικασία και να την επιβαρύνει με έξοδα.
6. Η Υπεράσπιση των Εναγομένων καταχωρήθηκε νόμιμα και λήφθηκε ως νόμιμη από το Πρωτοκολλητήριο και/ή καμία θεραπεία ως προς τούτη δεν ενυπάρχει.
7. Ακόμα και αν κριθεί ότι υπάρχει παρατυπία στην καταχώρηση της Υπεράσπισης αυτή είναι θεραπεύσιμη με βάση την πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου και του κοινοδικαίου.
8. Δεν αποκαλύπτονται στην αίτηση λόγοι για παραμερισμό και/ή κήρυξης άκυρης και/ή που να φανερώνουν ότι πάσχει νομικά η Υπεράσπιση των Εναγομένων.
9. Δεν παραβιάστηκε κανένα δικαίωμα του Αιτητή, ούτε υπήρξε αποστέρηση του όποιου δικονομικού διαβήματος θα μπορούσε να λάβει και/ή στο οποίο θα μπορούσε να προβεί.
10. Η αίτηση είναι τυπολατρική, δεν εξυπηρετεί την ορθή απονομή δικαιοσύνης και έγκριση της θα αποτελούσε δικονομικό παραλογισμό.

Είναι ορθό το επιχείρημα των εναγόμενων 3 και 4 ότι η παράλειψη τους να καταχωρήσουν υπεράσπιση εντός της περιόδου των 14 ημερών από την καταχώρηση και παραλαβή της Έκθεσης Απαιτήσεως δεν είναι παρατυπία που δεν διορθώνεται ή που διορθώνεται μόνο με άδεια του Δικαστηρίου αλλά συνιστά παράλειψη των εναγόμενων να καταχωρήσουν την υπεράσπιση τους μέσα στο χρόνο που καθορίζουν οι θεσμοί. Υπάρχει ρητή πρόνοια στους θεσμούς που δίδει δικαίωμα στους ενάγοντες θεραπεία στην περίπτωση που οι εναγόμενοι έχουν παραλείψει να καταχωρήσουν υπεράσπιση στην αγωγή εντός της προθεσμίας των 14 ημερών . Αυτή είναι η Δ. 26 κ. 2 η οποία προνοεί ως ακολούθως:

Δ.26κ..2 ...and the defendant does not, within the time allowed for that purpose, deliver a defence, the plaintiff may, at the expiration of such time , apply for judgement for the amount claimed, with costs.

Στην παρούσα περίπτωση η έκθεση υπεράσπισης έχει καταχωρηθεί συνεπώς, δεν υφίσταται παράλειψη για να δικαιούται ο ενάγοντας να αποταθεί στο Δικαστήριο ώστε να ζητήσει απόφαση εναντίον των εναγόμενων 3 και 4 στην αγωγή. Είναι υποχρέωση των εναγόμενων να καταχωρήσουν έκθεση υπεράσπισης στην αγωγή επομένως, η καταχώρηση της έκθεσης υπεράσπισης έστω και εκπρόθεσμα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι παρατυπία εφόσον πρόκειται για δικονομικό διάβημα αναγκαίο για την υπεράσπιση των εναγόμενων στην αγωγή. Με την αίτηση του ο ενάγοντας δεν έχει επικαλεστεί κανένα άλλο λόγο παρατυπίας στην διαδικασία πέραν της καθυστέρησης στην υποχρέωση των εναγόμενων να καταχωρήσουν έκθεση υπεράσπισης. Επομένως, η καταχώρηση της υπεράσπισης διορθώνει την παράλειψη και δεν δημιουργεί παρατυπία στην διαδικασία. Ούτε και έχει προβληθεί από τον ενάγοντα επιχείρημα ότι επηρεάζεται αρνητικά από την καθυστέρηση των εναγόμενων να πράξουν κάτι που είναι υποχρεωμένοι να κάνουν προκειμένου να ασκήσουν το Συνταγματικό του δικαίωμα να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους στα πλαίσια της αγωγής.

Ο ενάγοντας στηρίζει την αίτηση του στις διαταγές **2, 19,26,21,26,27,30,48,57, 63 και 64** των θεσμών της πολιτικής δικονομίας .

Καμία διαταγή, πλην των διατάξεων **19** και **27**, περιέχει πρόνοιες ειδικές για διαγραφή μέρους ή όλου του δικόγραφου. Η **Δ. 19 κ. 26** των θεσμών που επικαλείται ο ενάγοντας δεν έχει εφαρμογή ώστε να γίνεται χρήση της για διαγραφή υπεράσπισης που δεν πάσχει και δεν περιέχει ελάττωμα παρά μόνο παρατηρείται καθυστέρηση στην καταχώρηση της. Περαιτέρω, παρόλο ότι η **Δ. 26** προβλέπει προθεσμία για την καταχώρηση της υπεράσπισης δεν υπάρχει καμία διάταξη που να απαγορεύει την καταχώρηση της υπεράσπισης μετά την προθεσμία των 14 ημερών.

Αίτηση η οποία βασίζεται στη **Δ.19 θ.26** αποσκοπεί στη διαγραφή συγκεκριμένων παραγράφων του δικόγραφου. Πρέπει να αποδειχθεί ότι η συμπερίληψη τέτοιων των παραγράφων επί του δικόγραφου έχει ως αποτέλεσμα την εισαγωγή στην αγωγή ζητήματα άσχετα με τα υπό εκδίκαση ζητήματα, επιπόλαια ζητήματα ή ζητήματα που τείνουν να επηρεάζουν ή καθυστερούν την δίκαια εκδίκαση της υπόθεσης. Η **Δ.19 θ.26** καλύπτει περιπτώσεις που δικαιολογούν την άσκηση διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου για να διαγραφεί μέρος του δικογράφου.

Σχετική αναφορά σε αυτή τη δυνατότητα γίνεται στο **Annual Practice Book του 1958**. Η αντίστοιχη αγγλική διάταξη της **Δ.19 θ.26** είναι το **O.19 r.27**. Η αντίστοιχη αγγλική διάταξη της **Δ.27 θ.3** είναι το **O.25 r.4**. Στη σελίδα 574 του **Annual Practice Book** στο σημείο που γίνονται επεξηγήσεις σε σχέση με την εξουσία του Δικαστηρίου με βάση το **O.25 r.24** αναφέρεται ότι αίτηση που γίνεται με βάση το **O.25 r. 4** για το λόγο ότι δεν αποκαλύπτεται αιτία αγωγής μπορεί να γίνει και με βάση το **O.19 r.27**.

Παλαιά, στην Αγγλία, στις περιπτώσεις όπου ένα δικόγραφο ήταν παράτυπο ή είχε ελλείψεις με αποτέλεσμα να μην αποκαλύπτεται αιτία αγωγής ο εναγόμενος μπορούσε να καταχωρήσει το λεγόμενο *Demurrer* και να επιτύχει απόρριψη της αγωγής. Αυτό το δικονομικό μέτρο, το οποίο υπάρχει ακόμη σε ορισμένες δικαιοδοσίες της Κοινοπολιτείας, χρησιμοποιείτο συχνά από διαδίκους για να εξασφαλίσουν απόφαση εύκολα και σχετικά ανώδυνα. Εκεί που είχε εκφρασθεί αιτία αγωγής αλλά υπήρχε παρατυπία στην έκθεση απαιτήσεως,

λόγω του ότι δεν εκτίθετο σε αυτή ουσιαστώδως γεγονός αναγκαίο για την ορθή διατύπωση της αιτίας αγωγής, δεν υπήρχε θεραπεία και η αγωγή με τη χρήση του Demurrer απορρίπτετο αυτόματα. Αυτό το άκαμπτο και αυστηρό δικονομικό μέτρο αντικαταστάθηκε με το **O.25 r.4**, το οποίο περιόρισε τη δυνατότητα διαγραφής ολόκληρης της αγωγής μόνο στις περιπτώσεις όπου καθαρά προκύπτει με αντικειμενικά κριτήρια ότι δεν εκφράζεται αιτία αγωγής.

Όπως επεξηγείται με σαφήνεια στην Αγγλική απόφαση **Republic of Peru v Peruvian Guano Co.** 36 Ch. D. 489,496 στην περίπτωση που εντοπίζονται παρατυπίες κατά την έκφραση της αιτίας αγωγής στην Έκθεση Απαιτήσεως δεν συνεπάγεται και αυτόματη απόρριψη της αγωγής.

'Having regard to the terms of rule 4, and to the decisions on it, I think that this rule is moiré favourable to the pleading objected to than the old procedure by demurrer. Under the new rule the pleading will not be struck out unless it is demurrable and something worse than demurrable. If, notwithstanding defects in the pleading, which would have been fatal on demurrer, the Court sees that a substantial case is presented the Court should, I think, decline to strike out that pleading.'

Η ίδια ερμηνεία σε σχέση με την εφαρμογή της **Δ.27 θ.3** δίδεται από το Ανώτατο Δικαστήριο της Κύπρου.

Στην απόφαση **In re Pelmako Ltd. v In re the Companies Law Cap.113** 1 CLR 246 (1991) το Εφετείο ασχολήθηκε με τις πρόνοιες της **Δ.27 θ.3** εκφράζοντας την θέση ότι είναι μέτρο που ασκείται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις όπου αναμφίβολα προκύπτει ότι δεν αποκαλύπτεται αιτία αγωγής στο εν λόγω δικόγραφο και όπου διαφαίνεται ότι η όλη διαδικασία κινήθηκε για αλλότριους σκοπούς.

‘Στην απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου ορθά επισημαίνεται ότι η διαγραφή αίτησης για διάλυση, όπως και κάθε αίτημα για διαγραφή δικογράφου, συνιστά εξαιρετικό μέτρο το οποίο δικαιολογείται μόνο όταν αναμφισβήτητα το δικόγραφο στερείται νομικού ή πραγματικού ερείσματος. Υποδεικνύεται επίσης στην πρωτόδικη απόφαση ότι το δικόγραφο που επιδιώκεται η διαγραφή, αξιολογείται με βάση αντικειμενική υπόσταση του περιεχομένου του, ανεξάρτητα από τη μαρτυρία η οποία το υποστηρίζει. Σημειώνεται επίσης ότι η επίκληση της συμφυούς δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου για διαγραφή δικογράφου, ασκείται με εξαιρετική φειδώ και μόνο εφόσον διαπιστώνεται ότι το δικόγραφο συνιστά κατάχρηση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου δηλαδή, χρήση του μέσω του δικαίου για αλλότριους σκοπούς.. Η διαγραφή δικογράφου και ιδιαίτερα δικογράφου με το οποίο ο διάδικος επικαλείται την άσκηση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, αποτελεί εξαιρετικό μέτρο το οποίο δικαιολογείται μόνο εφόσον το δικόγραφο κρίνεται αναντίλεκτα ανυπόστατο. Διαφορετικά η διαγραφή θα συνεπαγόταν και παραβίαση του δικαιώματος διαδίκου να προσφύγει ενώπιον Δικαστηρίου στο οποίο δικαιούται να προσφύγει βάσει του Συντάγματος.

Είναι φανερό, επομένως, ότι η **Δ.27** δεν έχει εφαρμογή ώστε να ζητείται η απόλεια της υπεράσπισης όχι επειδή το περιεχόμενο της πάσχει αλλά μόνο επειδή καταχωρήθηκε καθυστερημένα.

Το ίδιο ισχύει για την **Δ. 19 κ. 26**. Με βάση τη **Δ.19 θ.26** το Δικαστήριο μπορεί να ασκήσει τη διακριτική του εξουσία να διαγράψει μέρος των δικογράφων μόνο στην περίπτωση που αυτό είναι αναγκαίο για την δίκαια

εκδίκαση και επίλυση της αγωγής. Επί παραδείγματι, στην υπόθεση **Παγκύπριος Εταιρεία Αρτοποιείων Λτδ. ν Σοφοκλής Σαββίδης**, ΙΑΑΔ 685 (1997) το Δικαστήριο διέταξε τη διαγραφή δικογράφου διότι διαπίστωσε ότι ήταν διατυπωμένο με τρόπο που να προκαλούσε αμηχανία στην άλλη πλευρά. Σε εκείνη την περίπτωση η αίτια αγωγής βασιζόταν σε παράβαση συμφωνίας και ο ενάγοντας δεν περιορίσθηκε να εκθέσει μόνο τα ουσιώδη γεγονότα στην απαίτηση του αλλά περιέλαβε ολόκληρο το πολυσέλιδο κείμενο της επίδικης συμφωνίας μέσα στην έκθεση απαιτήσεως.

Όμως και πάλι θα πρέπει να ληφθεί ότι ως γενικό κανόνα το Δικαστήριο δεν πρέπει να διαγράφει δικόγραφα ακόμη και όταν αυτά περιέχουν άσχετα και περιττά γεγονότα ή μόνο επειδή αυτά είναι μακροσκελή εάν δεν προκαλούν πραγματικό πρόβλημα στην άλλη πλευρά. Ο γενικός κανόνας είναι ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να υπαγορεύσει στους διαδίκους πώς θα διατυπώσουν την απαίτηση τους ή την υπεράσπιση τους. Είναι δικαίωμα της κάθε πλευράς να θέσουν την υπόθεση τους με τον τρόπο που επιθυμούν. (**Annual Practice Book** 1958 σελ. 477) Ένας διάδικος υπερβαίνει το δικαίωμα του να θέσει την υπόθεση του με τον τρόπο που θέλει μόνο όταν η διατύπωση της υπόθεσης του επηρεάζει δυσμενώς την άλλη πλευρά.

Στην υπόθεση ναυτοδικείου **Onega v Πλοίο ‘Grivas’**, Αρ. Αγωγής 121/97 ημερ. 10.7.98 λήχθηκε ότι ακόμη και αλληλοσυγκρουόμενοι ισχυρισμοί ή διαζευκτικοί ισχυρισμοί δεν πρέπει να διαγραφούν εάν δεν επηρεάζουν την δίκαια επίλυση της υπόθεσης. Είναι πιο ορθό και δίκαιο αυτά τα ζητήματα να αντιμετωπισθούν κατά την ακροαματική διαδικασία και όχι στα προκαταρκτικά στάδια της δίκης με αποτέλεσμα να περιορισθεί το δικαίωμα της κάθε πλευράς να ακουστεί και να θέσει την υπόθεση της. Με βάση τα πιο πάνω είναι ξεκάθαρο ότι η επίκληση της **Δ.19 κ. 27** ώστε να διαγραφεί νομότυπο δικονομικό διάβημα που έγινε καθυστερημένα και για το οποίο δεν προβλέπεται ρητή απαγόρευση καταχώρησης του μετά την προβλεπόμενη προθεσμία είναι άστοχη.

Διά να επεξηγήσω γιατί η καταχώρηση της υπεράσπισης δεν μπορεί να θεωρηθεί παράτυπο ή άκυρο δικονομικό διάβημα θα κάνω χρήση ως

παράδειγμα την καθυστερημένη καταχώρηση της **Απάντησης** στην Υπεράσπιση που είναι προαιρετικό διάβημα στην αγωγή. Σε αντίθεση με την **υπεράσπιση** στην αγωγή η **απάντηση** στην Έκθεση Υπεράσπισης δεν είναι αναγκαίο δικόγραφο στη διαδικασία. Ουσιαστικά ο ενάγοντας επιλέγει κατά πόσο θα απαντήσει στην Έκθεση Υπεράσπισης και είναι γι' αυτό το λόγο που η προθεσμία για την καταχώρηση της απάντησης καθορίζεται από την Δ.21 κ. 14(1) σε επτά ημέρες από την ημερομηνία καταχώρησης της Έκθεσης Υπεράσπισης.

Δηλαδή σε αντίθεση με την υπεράσπιση που απλά ξεκινά ο χρόνος κατά τον οποίο ο εναγόμενος υποχρεούται να καταχωρήσει υπεράσπιση μετά από 14 ημέρες από την λήψη της απαίτησης στην περίπτωση της **απάντησης** στην υπεράσπιση υπάρχει συγκεκριμένος θεσμός που καθορίζει επακριβώς τον χρόνο κατά τον οποίο δικαιούται ο ενάγοντας να καταχωρήσει απάντηση στην έκθεση υπεράσπισης. Όταν παρέλθει η προθεσμία των 7 ημερών στην περίπτωση της **απάντησης** στην υπεράσπιση ο εκπρόθεσμος διάδικος χρειάζεται άδεια του Δικαστηρίου προκειμένου να επεκτείνει την προθεσμία ώστε να δικαιούται να καταχωρήσει την **απάντηση**. Αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση της υπεράσπισης διότι πριν την λήξη της προθεσμίας των 14 ημερών ο εναγόμενος δεν είχε την υποχρέωση να καταχωρήσει υπεράσπιση. Είναι μόνο μετά την προθεσμία των 14 ημερών που ξεκινά η υποχρέωση του να πράξει αναλόγως και είναι μόνο μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 14 ημερών που γεννάται το δικαίωμα της άλλης πλευράς να καταχωρήσει αίτηση με την οποία ζητεί την έκδοσης απόφασης εναντίον του εναγόμενου. Αυτός είναι ο λόγος που θεωρώ ότι η **Δ. 57 κ. 2** δεν έχει εφαρμογή ώστε να υποχρεούται ο εναγόμενος να αποταθεί στο Δικαστήριο για επέκταση του χρόνου καταχώρησης υπεράσπισης προκειμένου να αποφύγει μη αναστρέψιμες συνέπειες στην αγωγή. Η **Δ.57.2** προνοεί ως ακολούθως:

«57.2. A Court or Judge shall have power to enlarge or abridge the time appointed by these Rules, or fixed by any order enlarging time, for doing any act or taking any proceeding, upon such terms (if any) as the justice of the case may require, and any such enlargement may be ordered although the application for the same

is not made until after the expiration of the time appointed or allowed : provided that when the time for delivering any pleading or document or filing any affidavit, answer or document, or doing any act is or has been fixed or limited by any of these Rules or by any direction or order of the Court or Judge, the costs of any application to extend such time and of any order made thereon shall be borne by the party making such application unless the Court or Judge shall otherwise order».

Στην υπόθεση **Fame Transports Ltd. v. Κυπριακή Δημοκρατία** (2000) 3 Α.Α.Δ. 561 η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου πραγματεύτηκε το ζήτημα της επέκτασης του χρόνου σε σχέση με προθεσμίες που προβλέπουν οι θεσμοί και επεξήγησε ότι:

«Η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου πρέπει να ασκείται δικαστικά και με βάση τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης όμως η αμέλεια του δικηγόρου σπάνια μπορεί να αποτελέσει τέτοιος λόγος ειδικά όταν παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα από την λήξη της προθεσμίας και ο αντιδίκος έχει αποκτήσει κάποιο δικαίωμα ή συμφέρον που θα ανατραπεί με την παράταση της προθεσμίας:

"Αποκλειστικός οδηγός για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου για την παράταση του χρόνου άσκησης έφεσης είναι τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Οι προθεσμίες που τίθενται από τους Θεσμούς για τη λήψη δικονομικών μέτρων οριοθετούν το πλαίσιο για την καλή απονομή της δικαιοσύνης. Η τήρησή τους εξυπηρετεί τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Για να γίνει δεκτό αίτημα για την παράταση του χρόνου άσκησης έφεσης, οι λόγοι της καθυστέρησης πρέπει να εξηγούνται και να αντισταθμίζουν ουσιαστικά τις δυσμενείς επιπτώσεις στα συμφέροντα του αντιδίκου και στο θεσμικό πλαίσιο απονομής της δικαιοσύνης. Η προθεσμία που τίθεται από τη Δ.35, θ.2 για την άσκηση έφεσης είναι συνυφασμένη με την τελεσιδικία και τις αρχές της δικαιοσύνης που ταυτίζονται με αυτή. Μετά την εκπνοή της προθεσμίας για την άσκηση έφεσης ο επιτυχών διάδικος μπορεί με βεβαιότητα να προσβλέπει στην

άσκηση των δικαιωμάτων που του αναγνωρίζονται με τη δικαστική απόφαση και το δημόσιο στην τελεσφόρηση των μηχανισμών της δικαιοσύνης. Το συμφέρον της δικαιοσύνης είναι έννοια σύνθετη και πολυδιάστατη, συνυφασμένη με το σύνολο των αρχών του δικαίου και τα ιδιαίτερα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Όσο μικρότερο είναι το χρονικό διάστημα που διαρρέει μεταξύ της εκπνοής της προθεσμίας και της κίνησης του μηχανισμού για παράταση ανάλογα μεγαλύτερη είναι και η πιθανότητα αποδοχής του αιτήματος».

Η παρούσα περίπτωση διαφέρει από τις περιπτώσεις όπου έχει επέλθει εκπνοή προθεσμίας για την άσκηση δικονομικών διαβημάτων στην αγωγή. Μέχρι την στιγμή της έκδοσης της απόφασης κατά του εναγόμενου ο ενάγοντας δεν αποκτά πλεονέκτημα ή δικαιώματα εξαιτίας της παράλειψης των εναγόμενων να καταχωρήσουν έκθεση υπεράσπισης στην αγωγή. Κατά την εκπνοή της προθεσμίας των 14 ημερών ο ενάγοντας αποκτά μόνο το δικαίωμα να καταχωρήσει αίτηση με την οποία ζητεί την έκδοση της απόφασης. Σημειώνω ότι η αίτηση αυτή σύμφωνα με την **Δ.48** μπορεί να γίνει και μονομερώς αλλά είθισται για λόγους φυσικής δικαιοσύνης και της αρχής **audi alteram partem** να γίνεται διά κλήσεως ώστε η πλευρά των εναγόμενων να εμφανιστούν και να εξηγήσουν τους λόγους που παρατηρείται η καθυστέρηση και για να τους δοθεί χρόνος να καταχωρήσουν την υπεράσπιση. Σε σχόλια του Εφετείου στην υπόθεση **Christoforou v Kyriacoulli** 2 CLR 159 (1963) σημειώθηκε ότι είναι αυτονόητο το δικαίωμα της άλλης πλευράς να ακουσθεί πρώτου επέλθουν μη αναστρέψιμες συνέπειες στην αγωγή.

Mr Rolandis on behalf of the respondent conceded, quite rightly, I think that a judgement obtained for default in pleading upon an ex parte application without notice to the other side should be set aside in a proper case.

Εάν το Δικαστήριο θεωρεί ότι η καθυστέρηση είναι δικαιολογημένη δεν προχωρεί στην έκδοση απόφασης κατά των εναγόμενων. Η αντίστοιχη Αγγλική διαταγή της διαταγής **26 κ. 2** είναι το **O.27 r.11**. Στην σελίδα 610 του **Annual Practice Book 1958** κάτω από την επικεφαλίδα ‘*Defence Delivered after Default*’ αναφέρεται ότι ακόμη και στην περίπτωση που η υπεράσπιση έχει

καταχωρηθεί μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 14 ημερών και αφού έχει καταχωρηθεί αίτηση του ενάγοντα για την έκδοση απόφασης το Δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη του την Έκθεση Υπεράσπισης και να λάβει υπόψη του το περιεχόμενο της υπεράσπισης για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης. (βλ. **Gill v Woodfin** 25 Ch. D. 707 CA, **Gibbings v Strong** 26 Ch. D. 66 CA). Εφόσον το Δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη του την καθυστερημένη υπεράσπιση που έχει καταχωρηθεί δεν μπορεί αυτή η υπεράσπιση να θεωρηθεί ότι είναι παρατυπία που πρέπει να διορθωθεί με άλλο δικονομικό διάβημα στην αγωγή η με αίτηση για παράταση χρόνου με βάση την Δ. 57 κ. 2 προκειμένου να επιτραπεί η καταχώρηση της υπεράσπισης.

Στην παρούσα περίπτωση οι εναγόμενοι καταχώρησαν έκθεση υπεράσπισης πριν ο ενάγοντας καταχωρήσει τέτοια αίτηση και έτσι ο ενάγοντας δεν ταλαιπωρήθηκε με επιπρόσθετα έξοδα προκειμένου να υποχρεώσει τους εναγόμενους να καταχωρήσουν έκθεση υπεράσπισης στην αγωγή. Δεν έχουν επηρεασθεί τα δικαιώματα του ενάγοντα επειδή δεν έχει καταβάλει επιπρόσθετα έξοδα κατά την προώθηση της απαίτησης του εξαιτίας της καθυστέρησης των εναγόμενων να καταχωρήσουν υπεράσπιση στην αγωγή. Ο ενάγοντας δεν έχει προβάλει επιχείρημα ότι η καθυστέρηση του έχει προκαλέσει ζημιά η αμηνανία στην προώθηση της απαίτησης του. Απεναντίας οι εναγόμενοι καταχώρησαν την υπεράσπιση πρώτου καταχωρήσει αίτηση εξαιτίας παράλειψης καταχώρησης της υπεράσπισης και τον απάλλαξαν από την υποχρέωση να καταβάλει επιπρόσθετα έξοδα προκειμένου να προωθήσει την απαίτηση του. Κατά συνέπεια δεν έχει καταδειχθεί αρνητική επίδραση στα δικαιώματα του ενάγοντα και δεν δικαιολογείται το παρόν του αίτημα για διαγραφή ή ακύρωση της Έκθεσης Υπεράσπισης που απολήγει σε άρνηση δικαιοσύνης δηλαδή φραγμό στο δικαίωμα των Εναγομένων 3 και 4 να ακουσθούν μόνο και μόνο επειδή καθυστέρησαν να καταχωρήσουν υπεράσπιση. Δεν εντοπίζεται καμία παρατυπία που να χρειάζεται διόρθωση από το Δικαστήριο καθότι υπάρχει μόνο καθυστέρηση στην καταχώρηση της υπεράσπισης. Η εν λόγω καθυστέρηση και η λήξη της προθεσμίας των 14 ημερών σηματοδοτεί το δικαίωμα του ενάγοντα να αποταθεί το Δικαστήριο για απόφαση στην αγωγή. Δεν υπάρχει προθεσμία που

έχει εκπνεύσει υπό την έννοια ότι οι εναγόμενοι να έχουν απωλέσει το δικαίωμα τους να καταχωρήσουν υπεράσπιση στην αγωγή.

Κατά συνέπεια η αίτηση είναι αβάσιμη και ως τέτοια θα πρέπει να απορριφθεί και απορρίπτεται. Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται εναντίον του αιτητή-ενάγοντα όπως αυτά υπολογισθούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.)

N. Ταλαρίδου-Κοντοπούλου

ΠΙΣΤΟΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΗΣ

/ΜΣ